

စို : မို : စာ : ဝေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အိပ်မက်နောင်ကြီး

design : ba ba htoon

လူဘဝ၏ အရေးကြီးသော ပြဿနာများမှာ

အချစ်ပြဿနာဟာ....

ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်လျက်ရှိကြောင်းကို.....

ဖို....မ ဖြစ်သော လူတိုင်းက ဝန်ခံကြတယ်။

(သောမတ်ကော်လီယာပလတ်)

ဘုန်းညီညာမိဘတွေက ပြည်မှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားပေမယ့်
ဘုန်းညီက ထိုဆိုင်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စား။

သူက ရန်ကုန်မှာ ပဲ နေချင်သည် ။ ရန်ကုန်ကိုပဲ သဘောကျသည် ။
သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စပ်တူတွဲပြီး အိတ်စ်ပို့ အင်ပို့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု
ထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းကာလမှာ သူ ပြည်ခဏပြန်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

အမှန်တော့ သည် လကုန်မှ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ။ အခုတော့
သူမနေနိုင်။

ဆေးကျောင်းသူလေး ပန်းဆွတ်ပျံမွေးကို မြင်ပြီးကတည်းက သူ လူ
ပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ပြည်မှာ ဆက်မနေ နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ။

ပါးဖောင်းဖောင်းလေး၊ မေးစေ့ချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲနှင့် ထိုအမျိုးသ
မီးကို သူ စွဲငြိနေမိပြီ။

ကျောလယ်လောက်မှာ ဝဲခါသွားသည့် ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးတွေ
ကို မြင်ယောင်နေတုန်းပါ။

အမှတ်မထင် ဆုံးခဲ့ရာက စွဲလမ်းနေပြီ။

မင်းဆီ ကိုယ်လာခဲ့မယ်နော်။

ရန်ကုန်က ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ရောက်အောင်လာကြည့်မယ်။

ပုန်းနေဖို့ တော့ မစဉ်းစားနဲ့ ကွာ။

တစ်ယောက်တည်းလည်း မသွားချင်တာမို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်ရ
သည် ။

ရန်ကုန်သွားမယ်၊ ကုမ္ပဏီဖွင့်ဖို့ ကိစ္စ၊ ကားဝယ်ဖို့ ကိစ္စဟု
အကြောင်းပြကာ အိမ်မှ လစ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့သည် ။

စ မ်းချောင်းမျှာ သူငယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းလည်း ရှိနေတော့
အဆင်ပြေသည် ။

"မင်းတို့ အိမ်ကိုလာခဲ့ကွာ၊ အိမ်ကနေမှ ရန်ကုန်ကို ငါ့ရဲ့ စူပါရုဇ်
ကားနဲ့ ပဲသွားမယ်"

သူငယ်ချင်းလွင်ကိုနှင့် သူရကို တိုင်ပင်ခဲ့သည် ။

"အလုပ်ကိစ္စမစခင် ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ရမယ်
"

သူ့စကားကြောင့် အံ့အားတသင့်နှင့်

"အောင်မာ....မင်းကောင်မလေးဆီကို ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်က
တွေ့လိုက်တာလဲ"

သူ့မှာ သွားစရာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီဆိုတော့ သူရတို့

မနာလိုဖြစ်သွားကြသည်။ ။

သူက ပြုံးစိစိလုပ်နေတော့....

"ပြီးမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာပြော"

"ငါတို့ ပြည်မှာ လဲ ကောင်မလေးချောချောတွေ ပေါပါတယ်ကွာ၊
မင်းကလဲ"

"မတူဘူးလေ၊ သူက ဆေးကျောင်းသူ"

"တကယ်လား"

သူတို့ က သိပ်လည်း မယုံ။

"မင်းကောင်မလေး ဟုတ်လား၊ ကြွေးနေတာဖြစ်မယ်"

"ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ ဘုန်းညီ"

"ငါတို့ ဆိုင်ကို ထမင်းလာစားတာ၊ ဒီမှာ သူတို့ အဘွားရှိတယ်လို့
ပြောတာပဲ"

"ဪ...ခုထိ မသေချာသေးဘူးဆိုပါတော့"

"ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို အရမ်းသတိရတယ်၊ ခဏလေး တွေ့လိုက်ရပေမ
ယ့် သူ့စုံစံလေးက ငါ့မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး၊ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ်ဆို
တာ ဒါမျိုးလားမသိဘူးကွာ၊ ငါ အရမ်း ပြန်တွေ့ချင်တယ်"

ဘုန်းညီက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။ ။

ပြီးတော့ သတိရသွားသလို....

"နာမည်လေးတော့ သိလိုက်တယ်ကွ"

"ဘယ်သူလဲ"

"သူ့နာမည်က အဆန်းလေးကွ၊ ပန်းဆွတ်ပျံ့မွှေးတဲ့ "

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သူ မြိန်ရေယှက်ရေ ပြန်ပြောနေမိသည်။ ။

"မင်း ဒီလောက်ဖြစ်နေမှ တော့ ငါတို့ လည်း တွေ့ဖူးချင်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါကွာ၊ ဟဲ....ဟဲ"

ဘုန်းညီက သူတို့ စကားကြောင့် အားရှိသွားသည်။ ။

"ငါ သူ့ကိုသွားရှာမယ်ကွာ၊ သူက ပျံ့ဝတ်ဖြေရတော့မယ်လို့ ပြောတယ်"

"ဪ....ဒါဆို ဆရာဝန်ဖြစ်ခါနီးပေါ့ကွာ"

"အေး"

"တော်တော်လှလား"

"ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ အရမ်းလှတယ်"

ဘုန်းညီညာက အခုပင် ချစ်စနိုးဖြစ်လာရသလို ကြည်နူးသံနှင့် ဆိုသည်။ ။
